

H A L H A T A T L A N O K

everlasting

Örökké tartson!

fine selection

ALYSON NOËL

Alyson Noël regényei

Radiance

Night Star

a kiadónál megjelent *A szerencsecsillag* címen

Dark Flame

a kiadónál megjelent *Sötét Láng* címen

Shadowland

a kiadónál megjelent *Árnyvidék* címen

Blue Moon

a kiadónál megjelent *Kék hold* címen

Evermore

a kiadónál megjelent *Mindörökké* címen

Cruel Summer

Saving Zoë

Kiss&Blog

Laguna Cove

Fly Me to the Moon

Art Geeks and Prom Queens

a kiadónál megjelent *Lúzerek és bálkirálynök* címen

Faking 19

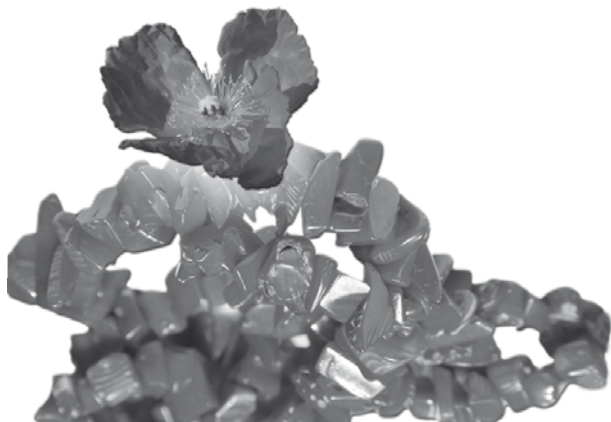
a l y s o n n o ë l

everlasting

Örökké tartson!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Olyasóimnak

Köszönöm, hogy osztotatok velem
Eyer és Damen utazásában.
Hálás vagyok végtelen lelkesedésetekért,
nagylelkűségetekért, kedvességetekért
és támogatásotokért! Csodálatosak
és fantasztikusak vagytok, nélkületek
sosem sikerült volna!

Köszönetnyilvánítás

Hihetetlen kaland volt megírni ezt a sorozatot, és hálás vagyok a Sherpas csodálatos csapatának, amiért utat mutattak! Nagy, ragyogó, flitteres köszönet Matthew Shearnek, Rose Hilliardnek, Anne Marie Tallbergnek, Katy Hershbergernek, Angela Goddardnak, Brittney Kleinfelternek, Bill Contardinak és Marianne Merolának – NAGYOK VAGYTOTK!

Külön köszönet illeti külföldi kiadóimat és szerkesztőimet: Köszönöm, hogy a világon mindenhová eljuttatták a Halhatatlanok sorozatot!

És természetesen örök hála Sandynek.

Ne feledjétek, hogy visszatérek hozzátok.
Kis idő múltán vágyaim port és
párát gyűjtenek egy új test számára.
Kis idő múltán, mikor egy percre elcsitul a
szél, egy másik asszony a világra szül engem.¹

Kahlil Gibran

¹ A Próféta. Révbíró Tamás fordítása.

egy

– Ever! Várj!

Damen felém nyújtja a kezét, és megmarkolja a vállamat, hogy lelassítson, visszahúzzon magához, de én csak megyek tovább – nem késlekedhetem. Most, hogy már ilyen közel járunk, most, amikor szinte már ott vagyunk!

Végigömlik rajta a nyugtalanság, akár a zuhogó eső egy autó szélvédőjén, és egy kicsit sem csillapodik, amikor gyorsabb lépetekre váltva utolér, és kézen fog.

– Vissza kellene mennünk. Ez nem lehet az a hely. Egy kicsit sem hasonlít. – A pillantása a szomorú tájról az arcomra vándorol.

– Igazad van. *Tényleg* nem hasonlít, távolról sem. – A határvonalon állok levegőért kapkodva, zakatoló szívvel. Egy pillanatig eltart, amíg felmérem a terepet, majd megkockáztatok egy lépést előre. Egyik apró lépést egy újabb követi, aztán a lábamat combig elnyeli a sár.

– Tudtam – suttogom alig hallhatóan, de Damen amúgy is hallana engem, annyira egyszerű telepátikus úton kommunikálnunk. – Pontosan olyan, mint álmomban. Pont...

Damen rám néz. Vár.

– Hát, pont olyan, amilyenre számítottam. – Oldalra pillantok, tekintetem találkozik az ő sötét pillantásával. Nem nézek félre, szeretném, ha látná, amit én. – Az egész, minden, amit itt láatsz, olyan... olyan, mintha csak *miattam* vált volna ilyené.

Damen letérdel, széttárt ujjú tenyerét a hátamhoz érinti, és lassú köröket leírva simogatja a gerincemet. Szeretne megnyugtatni, megcáfolni mindent, amit mondtam, de inkább magában tartja a mondanóját. Mindegy, mit mond, mindegy, milyen jó és megalapozott az ellenérv, jól tudja. Túlságosan is jól tudja, hogy nem ingathat meg.

Hallottam az öregasszonyt. Ő is hallotta. Látta, ahogy vádló pillantással rám mutatott – hallotta kísérteties hangját, ahogy azt a talányos szövegű, elnyújtott, rémisztő dalt énekelte.

A figyelmeztetése egyedül nekem szólt.

Most meg *ez*.

Mélyet sóhajtvá Haven sírjára nézek – vagyis arra, ami annak nevezhető. A hely, ahol néhány hete mélyre eltemettem a holmiját – azt, ami maradt belőle –, a ruháit, amiket viselt, amikor Árnvidékre küldtem a lelkét. Az eddig megszentelt hely mostanra átalakult. Az egykor gazdag föld nedves, ázott latyak, a virágoknak nyoma sincs, életnek semmi jele. A levegő nem ragyog, nem csillog már, jóformán megkülönböztethetetlen Nyárvidéknek azon sötét részétől, amelyre korábban bukkantam rá. Olyan sivár, olyan vészjósló mind küllemében, mind érzetét tekintve, hogy Damenen és rajtam kívül nincs olyan lény, aki a közelébe merészkedne.

A madarak is kívül maradnak – a közelben elfonnyadt a gepszőnyeg is –, és ez elegendő bizonyíték arra, hogy minden miattam változott meg.

Ahogy a virágágyásba szórt vegyszer, úgy mérgezte meg minden, általam Árnvidékre küldött halhatatlan lélek Nyárvidéket.

Megalkotta az ellentettjét, árnyékszemélyiségét, hívatlan jint terem-
tett Nyárvidék jangjához. Egy olyan sötét, kietlen és Nyárvidékkel
ellentétes helyet, ahol a varázslat és a manifesztáció nem létezik.

– Nem tetszik ez nekem – jegyzi meg Damen feszülten. Cikázik a
pillantása, szeretne menni.

És bár nekem sem tetszik, és éppúgy szeretnék sarkon fordulni és
vissza sem nézni, ahogy ő, számomra nem ilyen egyszerű.

Csak néhány napja jártam itt legutóbb, és annak ellenére, hogy
tudom, azt tettem, amit tennem kellett, nem volt más lehetőségem,
csak hogy megöljem Havent, egykori legjobb barátomat. Nem tu-
dom megállni, hogy vissza-vissza ne térjek ide, és bocsánatot ne kér-
jek. Bocsánatot a tetteimért, és egyúttal az ő tetteiért. És ezen rövid
idő alatt világosból sötétté vált a hely – szennyes, sáros és kopár lett
–, ami azt jelenti, hogy nekem kell tennem valamit annak érdekében,
hogy megállítsam a terjedését.

Hogy ne váljon ennél is rosszabbá.

– Pontosan mit álmodtál? – Damen hangja ellágyul, amikor vé-
gigfut rajtam a pillantása.

Mély lélegzetet veszek, és megmozdítom a sarkamat a sárban, mire
a régi farmerom zsebe is sáros lesz, de nem igazán érdekel. Majd
manifesztálok egy új, tiszta nadrágot, amint itt hagyjuk ezt a helyet.

– Nem új álom volt – fordulok hozzá a szemébe nézve. Meglepetés
fut át az arcán. – Már álmodtam ilyet. Régen. Pont mielőtt úgy dön-
töttél, magamra hagysz, hogy választhassak Jude és közted. – Damen
nagyot nyel, és alig láthatóan összerázkódik a kellemetlen emléktől,
mire rögtön meg is bánom, hiszen nem ezt akartam elérni. – Akkor
még biztos voltam benne, hogy Riley küldte az álmot. Végül is ő is
benne volt, és olyan élénknek és... *élőnek* látszott. – Fejcsóválva foly-
tatom: – És hát talán ő is volt, vagy lehet, hogy csak úgy szeretném, és

azért álmodtam róla, mert hiányzott. De miután elkezdtem figyelni rá, rájöttem, azt akarta, hogy *téged* lássalak. Te voltál az álom lényege.

Damen szeme elkerekedik.

– És...? – biztat megfeszülő állal, felkészülve a legrosszabbra.

– *És...* mintha csapdába estél volna abban a magas, szögletes üveg-börtönben, és elszántan küzdöttél volna a szabadulásért. De akármi-lyen keményen harcoltál, nem tudtál kitörni. Még úgy sem, hogy segíteni próbáltam, magamra akartam vonni a figyelmedet, hogy együttes erővel... De mintha nem is láttál volna. Ott álltam az üveg-fal túloldalán, és akár láthatatlan is lehettem volna, nem érzékelted a jelenlételemet. Nem láttad azt sem, ami ott volt az orrod előtt...

Damen bólogat. Fejmozdulata elárulja, hogy ésszerű gondolkodá-sa, az a része, amely az ésszerű magyarázatokat és az egyszerű megol-dásokat szereti, igyekszik átvenni az irányítást.

– Klasszikus álomjelenet – jegyzi meg megkönnyebbülve. – Tény-leg. Nekem úgy tűnik, hogy azt hiszed, nem figyelek rád eléggé, hogy nem figyelek igazán oda arra, amit mondasz, vagy talán, hogy...

De mielőtt folytathatná, közbevágok:

– Hidd el, ez nem olyan álom volt, amit megtalálsz az Álmoskönyv-ben! Ma éjjel, ahogy előzőleg is, amikor rájöttél, hogy nem tudsz ki-szabadulni, amikor felfogtad, hogy örökre csapdába estél, feladtad. Leengedted a kezed, behunytad a szemed, és elsodródttál. Árnyvidékre.

Damen nagyot nyel, próbálja megemészteni, de hasztalan. Lát-hatóan éppúgy megrázta a dolog, mint engem, amikor álmodtam.

– És aztán minden eltűnt. És a *minden* alatt azt kell érteni, hogy az üvegbörtön, a színpad, az *egész*. Csak egy nyomasztó, nedves föld-darab maradt, éppilyen, mint amilyenén most állunk. – Összedör-zsölöm az ajkaimat, és olyan tisztán látom magam előtt a jelenetet, mintha elmerülnék benne. – De a vége most más volt. Mármint nem

ugyanolyan volt, mint az eredeti álomban. Mégis amint felébredtem, *tudtam*, hogy nem csak a két álom függ össze, hanem ennek a helynek is köze van hozzájuk. *Tudtam*, hogy ide kell jönnöm. Látnom kellett a saját szememmel. Hogy igazam van-e. Ne haragudj, hogy magammal rángattalak!

Végigfuttatom rajta a pillantásom, nézem a kócos haját, a puha, gyűrött pólóját, a kopott farmerjét – sietősen magára kapkodta a ruháit, csak pillanatokkal azelőtt, hogy az aranyfátylon át idevezettem volna. Erős karja a derekamra kulcsolódik, a melege eszembe juttatja, hogy alig néhány órája még a takaró alá bújtunk szorosan összesimulva, és elhelyezkedtünk éjszakára.

Akkor még annyi volt az összes gondunk, hogy Sabine hogyan viseli majd el aényt, hogy már második hete nem mentem haza. Hogyan viseli, hogy szaván fogtam: addig haza se menjek, amíg nem vettem igénybe a segítséget, amelyre szerinte feltétlen szükségem van.

És ugyan nem kételkedem abban, hogy segítségre van szükségem, különösen az előttem álló dolgok fényében, sajnos a kérdéses segítséget Sabine nem képes nekem megadni. Ez nem olyan dolog, amit felírhatnak receptre, vagy egy pszichiáter díványán fekvve megkapható, de a legújabb önségítő könyvben sem szerepel.

Ennél sokkal többre van szükségem.

Elidőzünk még Haven sírját nézve. Damen gondolatai óvatosan összeolvadnak az enyéimmal, emlékeztetve, hogy nem számítanak a következmények, nem számít az, ami vár ránk, ő mindig ott lesz nekem. Nem volt választásom, csak az, hogy tegyem, amit tettem.

Azzal, hogy megöltem Havent, megmentettem Miles életét. A sajátomat. Haven nem tudta kézben tartani a hatalmát, minden háttáron túlment. Azzal, hogy halhatatlanná tettem, egészen új oldalát mutatta meg – egy olyan oldalát, amelyre nem voltunk felkészülve.

De ebben Damen és én nem értünk egyet. Én inkább arra hajlok, hogy elhiggyem, amit Miles mondott egy kicsivel az után, hogy kiementtem Haven karmaiból. Hogy semmi új vagy meglepő nincs Haven sötét oldalában, mindig is ott volt, egész idő alatt jelét adta, hogy létezik. De barátaiként azért küzdöttünk, hogy ne vegyük észre, úgy döntöttünk, elnézzük neki, és csak a fényt látjuk benne. És amikor a szemébe néztem akkor este, és láttam, amint diadalittas pillantással a lángokba dobja Roman ingét, már nem kételkedtem abban, hogy a sötétség teljesen felemészte a jobbik részét. Abban az ingben volt minden reményünk, hogy megszerezzük az ellenszert, amely segített volna, hogy együtt lehessünk Damennel.

És ami Drina halálát illeti, nos, akkor az volt a kérdés, hogy megöl, vagy én ölöm meg. Ilyen egyszerű. Romannek nem volt szerencséje – de ez szintiszta véletlen volt. Tragikus félreértés, és ebben mostanra biztos vagyok. A szívem mélyén tudom, hogy Jude katasztrofális közbeavatkozása szintiszta jóindulat volt. Jó szándékból tette.

Láttam, ahogy a fejében megfogalmazódik a gondolat.

Lassan, komolyan felállunk, és mindkettőnk számára fájdalmasan világos, hogy a választ nem itt fogjuk megtalálni, hanem a Tudás Nagy Csarnokában kell elkezdenünk a keresést, és kideríteni, onnan hová visz az út. Már épp indulnánk, amikor meghalljuk. Megdermedünk a dallamot hallva:

*Sárból kél
és emelkedik fel az álmégegbe,
ahogy te-te-te is elmúlsz majd végre...*

Damen megszorítja a kezemet, magához húz, és együtt megfordulunk. Végignézzük az asszony hátára lelógó hajfonatból kiszabadult

tincseken. Ráncos, öreg arc körül lebegnek a szélben, kísérteties, ezüstös glóriát vonnak a feje köré. Csipás, hályogos szeme az arcomra mered.

*Végtelen és sötét mélységből
a fény felé kúszik,
egy vágya van:
az igazság!
A léte igaza.
De hagyod-e,
hogy nőjön és virágozzék?
Vagy a mélységre itéled?
Száműzöd fáradt, kimerült lelkét?*

Ismételgeti a dallamot. Egyre hangosabban énekl: kél – álomégbe – végre – mélységből – kúszik – igazság – virágozzék – itéled – lelkét – lelkét – lelkét... Megismétli az utolsó sort újra meg újra, a pillantása engem fürkés�, elemez, vizsgálgat, bár vaknak látszik. Gacsos, göcsörtös kezét felemeli, mintha valamit tartana a tenyerében, majd az ujjai lassan szétválnak, és hamuesőt okád felénk.

Damen megszorít, éles, jelentőségteljes pillantást lövell az öregasszony felé, és így szól:

– Maradj ott! – A testével óvva engem elem lép. – Állj meg ott! Ne merészelj közelebb jönni! – A hangja egyenletes, magabiztos, de félreérthetetlen fenyegetés bujkál benne.

Ám ha hallja is az asszony, nem figyel rá. A lába moccan, felénk csoszog, és továbbra is engem bámul, miközben egyfolytában énekel. Nem messze tőlünk megáll a határvonalon – ott, ahol véget ér a gyepek, és elkezdődik a sár –, és hirtelen megváltozik a hangja, mélyebb lesz:

– Már vártunk rád. – Meglepően fűgén és kecsesen, mélyen meghajol előttem. Ahhoz képest, hogy ilyen öreg, ennyire... *vénéséges vén.*

– Már mondtad – felelem Damen legnagyobb döbbenetére.

Ne állj le vele! – figyelmeztet gondolatban. – *Csak kövess engem!*
Kiviszlek innen.

Biztosan meghallja a gondolatot, mert a pillantása hirtelen Damenre szegeződik. Napszíttá, kék szeme gyakorlatilag körbefordul az üregében, amikor megszólal:

– Damen.

A hangjára Damen megdermed, lélekben és fizikailag felkészül nagyjából bármire, csak arra nem, amit ez után hall:

– Damen Augustus *Notte* Esposito. Te vagy az oka. – Finom szálú haja lebeg a körülötte kavargó, manifesztált szellőben. – És Adelina, a gyógyír. – Összeteszi a két tenyerét, és könyörög a tekintete.

Egyikükről a másikukra pillantok, és nem tudom eldönteni, mi a zavarba ejtőbb: hogy a vénasszony tudja Damen nevét, a teljes nevét, beleértve azt is, amelyet én sem hallottam még soha. Ráadásul úgy ejtette ki, ahogy még nem hallottam. Vagy az, hogy Damen elsápad, és mozdulatlaná merevedik az egész teste, amikor az öregasszony őt hibáztatja.

Arról nem beszélve, hogy ki a fene az az *Adelina*?

De a Damen elméjében kavargó válasz elhal, mire elérné a száját, a vénasszony dallamos hangja akasztja meg:

– Nyolc. Nyolc. Tizenhárom. Nulla. Nyolc. Ez a megfejtés. Ez a kulcs kell neked.

Csak nézek egyikről a másikra, látom, ahogy Damen szeme összehúzóul, összeszorítja a száját, és kivehetetlenül motyog valamit, aztán megfogja a kezemet, és megpróbál mindkettőnket kiragadni a sárból, el az asszony közeléből.

De a figyelmeztetése ellenére visszánézek. Hátrapillantva egyenesen a váladékozó szempárba meredek. A bőre törékeny, áttetsző, mintha belülről világítana, az ajka pedig lágyan mozog, miközben énekel:

– *Nyolc, nyolc, tizenhárom, nulla, nyolc.* Ez a kezdet. A vég kezdete. Csak te fejtheted meg. Csak te... te... te... *Adelina...*

A szavai visszhangzanak, kísértenek, gúnyolódnak – a nyomunkban loholnak Nyárvidék határáig.

Egészen a földi síkig.

kettő

– **Nem hagyhatjuk csak úgy figyelmen kívül!** – Damen felé fordulok, és rábámulok, tudva, hogy igazam van, de azt is, hogy ő nem így gondolja.

– Dehogynem! Valójában máris figyelmen kívül hagytam. – A hangja barátságatlanabb, mint szeretné, és a kárpótlás rögtön ott is a kezében: egy szál piros tulipán feje inog ívelt zöld szárán.

Felém nyújtja, én pedig gyorsan elfogadom, és megszagolom. Lány szirmai az ajkamhoz érnek, miközben belélegzem az alig érezhető illatot, amelyet Damen az én kedvemért teremtett. Figyelem, ahogy fel-alá jár az ágy és az ablak között. Csupasz talpa rója a kőpadlót, a szőnyeget, megint a kőpadlót, és kezdi előlről. Felfigyelek a fejében játszódtó tusára, és tudom, hogy gyorsan kell érvelnem, mielőtt ő megtehetné.

– Nem fordíthatsz hátat valaminek csak azért, mert *fura, idegen* vagy esetünkben *kifejezetten kellemetlen*. Damen, komolyan mondom: hidd el, pont ugyanúgy a frász jött rám tőle, mint rád. És mégsem vagyok hajlandó elhinni, hogy pusztán jelentéktelen véletlen lenne az a tény, hogy újra meg újra megtalál minket. Nincsenek véletlenek, ezt te is jól tudod. Hetek óta mondani akar nekem valamit.

A dal, a mutogatás meg a... – A testem önkéntelenül összerándul, de szeretném, ha Damen nem látná, úgyhogy inkább leereszkedem az ágy szélére, és megdörzsölöm a karomat, hogy elmúljon a libabőr. – Mindegy, szerintem akkor is mondani akar nekünk valamit, valami tippet akar adni. És szerintem legalább meg kellene próbálnunk rájönni, mi lehet az, nem gondolod? – Várom egy kicsit, hogy válaszolhasson, de ő vállát makacsul megfeszítve, fejét határozottan félrebillentve csak hosszasan hallgat, miközben kibámul az ablakon, háttal nekem. Nem bírom ki, hogy ne tegyem hozzá: – Mi bajunk lehet, ha megpróbáljuk megtudni, mit akar? Ha kiderül, hogy olyan öreg, bolond és szenilis, mint hiszed, akkor jó. Mindegy is. Semmi baj. Miért aggódjunk néhány napnyi elvesztegetett idő miatt, ha egyszer maga az örökkévalóság vár ránk? És ha az derül ki, hogy *mégsem* bolond, akkor meg...

Esélyem sincs befejezni, mert sötét, viharos arckifejezéssel hirtelen sarkon fordul, mire akaratom ellenére összerezzenek.

– Mi *bajunk* lehet? – Komor arccal néz a szemembe. – Azok után, amiken keresztülmentünk, te tényleg ezt kérdezed?

A szőnyeget piszkálom a lábujjammal, és érzem, hogy sokkal komolyabb a helyzet, mint Damen hiszi, túl komoly ahhoz, hogy annyiban hagyjam. Ösztönösen, mélyen belül tudom, hogy a jelenet, aminek tanúi voltunk, sokkal nagyobb jelentőséggel bír, mint ő hajlandó lenne beismerni. Az univerzum nem véletlenszerűen működik. Mindennek oka van. És a szívem mélyén nincs szemernyi kétségem sem afelől, hogy a látszólag örült, vak nő valami olyan megfajtést kínál számomra, amit muszáj tudnom.

De azt még nem tudom, Dament hogyan győzőm meg erről.

– Te tényleg ezzel akarod tölteni a téli szünetet? Egy vén szatyor találós kérdésére keresve a választ? Egy olyan mélyebb jelentésre vadászva, amely szerény véleményem szerint nem is létezik?

Jobb, mint a másik megoldás – gondolom, de nem hagyom, hogy eljusson hozzá. Eszembe jut Sabine arca, amikor végre egy hajnalon hazamentem – miután Árnvidékre küldtem a legjobb barátnőmet, és rögtönzött temetést rendeztem neki Nyárvidéken. Sabine szorosán maga köré fogta a köntösét, és sápadt, szigorú arccal nézett rám. A szeme volt a legszörnyűbb látvány. Az egyébként élénkkék szemeket elhomályosították az alattuk éktelenkedő sötétlila karikák. A düh és a félelem szörnyű egyvelege ült ki az arcára, és kimért, kíméletlen, előre elpróbált szavakkal ultimátumot adott: vagy elfogadom a segítséget, amelynek szükségességéről meg volt győződve, vagy elköltözöm. Minden bizonnyal csak a csökönységem vitt rá, hogy bólintsak, sarkon forduljak, és kilépjek az ajtón.

Damenhez mentem, azóta is nála lakom.

Egyelőre félreteszem ezt a gondolatot későbbre. Tudom, hogy lesz egy pillanat, amikor valóban foglalkoznom kell a gondjainkkal, de a jelen helyzetben Nyárvidék sötét oldala elsőbbséget követel.

Nem hagyhatom, hogy bármi elvonja a figyelmemet, hiszen még mindig van egy jó okom, amiről tudom, hogy Damen reméli, nem említem meg. Látom átvillanni az arcán az aggodalmat.

– Tudta a nevedet – szólalok meg, és megdöbbenek, amikor könnyösen megvonja a vállát, próbálva elhessegetni a kijelentésemet.

– Nyárvidéken él, ahol rengeteg a tudás. Szabadon meríthetett belőle. – A szemöldökét ráncolva elhúzza a száját. – Biztos vagyok benne, hogy minden ott van a Tudás Nagy Csarnokában, és bárki számára elérhető.

– Nem *bárki* számára – állítom. – Csak azok számára, akik méltók rá. – Mivel első kézből tapasztaltam az ellenkezőjét, még emlékszem, hogy nem is olyan régen a tudásra méltatlanok közé soroltak, és a Tudás Nagy Csarnoka megtagadta a belépésemet. De aztán összeszedtem

magam, és visszaszereztem a *jó modzsómat*, ahogy Jude mondaná. Szörnyű időszak volt, remélem, hogy soha többé nem fordul elő.

Damen rám néz, és ugyan látom rajta, hogy nem fogja megadni magát, de azt is tudom, hogy mindent megtesz azért, hogy találjunk egy kompromisszumot. Ezzel a védekezéssel-támadással sehová nem jutunk. Cselekednünk kell! Kell egy terv.

– A vénasszony tudta, hogy *Espositónak* hívnak – méregetem óvatosan. Azon gondolkodom, ebből hogyan fog kimászni. – Tudta az *árwanevedet* – teszem hozzá. Ezt a nevet adták neki még halandóként, amikor a szüleit meggyilkolták, ő pedig gondviselők híján a templom árvaházába került.

– Mondom, hogy több mint elegendő információ kering ott bárki számára. Ahhoz képest ez nem több, mint egy kellemetlen emlék a múltból, amin inkább nem rágódom – feleli gyorsan egy sóhaj kíséretében, ami biztos jele annak, hogy a lélegzetével együtt lassan a dühe is elpárolog.

– Egy másik nevet is mondott. *Nozze?* – Tudom, hogy Damen szívesen a szőnyeg alá söpörné ezt a témát, és továbblépne, de én még nem végeztem. Választ szeretnék kapni a kérdéseimre. Igazi, egyértelmű választ. A vállvonogatás és egy felhúzott szemöldök közel sem elegendő.

Elfordul, de csak egy pillanatra, aztán újra rám pillant. Görnyedt hátán, zsebre dugott kezén, ellazuló állkapcsán látom, hogy feladta. És ettől kezdem rosszul érezni magam, amiért erőltetem. Bár nem tart soká az érzés, hamarosan elnyomja a kíváncsiság. Keresztbe teszem a lábam, és karomat összefonva várom a választát.

– Nozze – biccent. Gyönyörű, olaszos hangsúllyal ejti ki a szót. Én hiába is próbálnám utánozni. – Az egyik nevem. A sok-sok vezeték-név közül, amelyeket használtam.

Nem is pislogok, nem akarok elszalasztani egyetlen másodpercet sem.

Figyelem Dament. Nyel egyet, megdörzsöli az állát, keresztbe teszi a lábait, és nekidől az ablakpárkánynak. Egy ideig babrál a spaletákkal, kinéz a medencére, a holdfényes óceánra, aztán becsapja az ablakot, és felém fordul.

– Augustusnak is szólított, ami a második nevem, a középső. Anyám ragaszkodott hozzá, bár akkoriban nem volt szokás. És mivel te meg én először augusztusban találkoztunk, pontosabban augusztus nyolcadikán, később felvettem, mint vezetéknevet. Megváltoztattam egy kicsit, hogy passzoljon a hónaphoz, gondolva, hogy van valami mélyebb jelentése is. Valahogy ez *hozzád* kötött.

Nagyot nyelek, és a kristály lópatkó-karkötővel kezdek játszani, amit a lóversenyen kaptam tőle. Kicsit elborítanak az érzelmek, nem számítottam rájuk.

– De meg kell értened, Ever, hogy már *nagyon* régóta élek. Nem volt más választásom, csak hogy időnként megújítom a személyazonosságomat. Nem hagyhattam, hogy bárkinek feltűnjön az abnormálisan hosszú életem, és az sem, ami... *ami valójában vagyok*.

Bólogatok, mert minden, amit mond, teljesen érthető, de sokkal többre vagyok kíváncsi, és ezt ő is tudja.

– Honnan jött a *Notte* név egyáltalán? – kérdezem.

Damen megdörzsöli a szemháját, és lehunytt szemmel így felel:

– *Nagyon* messziről. Egészen a kezdetektől. Ez a nevem. A valódi vezetéknevem.

Próbálok nem túlreagálni. Millió kérdés jut eszembe, és a legfontosabb: *Ezt meg honnan az ördögből tudta az a nő?* A következő pedig: *Honnan az ördögből tudta az a nő, amikor még én sem tudom?*

– Nem volt okom, hogy elmondjam – feleli a gondolatomra. – A múlt az már csak ilyen. Elmúlt. Vége. Nincs értelme újraélni. Inkább a jelenre összpontosítanék, a *mostra*, erre a pillanatra. – Felderül kissé az arca, amikor a szemembe néz. Sötét szeme felcsillan, és felém mozdul, remélve, hogy egytértek a kis „kitérővel”.

Megtorpan, amikor megszólalok:

– Akkor nem bántad a múltidézt, amikor a bungalóban jártunk. – Összerezzen, én pedig megharagszom magamra, amiért igazságtalan voltam.

A bungaló, a gyönyörű ajándék, amit a tizenhetedik születésnapomra kaptam tőle, az egyetlen hely, ahol igazán együtt lehetünk. Legalábbis amennyire az események engedik. De az az egyetlen hely, ahol valóban élvezhetjük egymás bőrének érintését anélkül, hogy attól kellene tartanom, Damen élete veszélybe kerül. Ott nem kell attól félni, hogy a kettőnket elválasztó, a földi síkon a DNS-ünket sújtó átok működésbe lép. Kiválasztottunk egy jelenetet egy elmúlt életünkből, beleolvadtunk, és élvezzük, hogy időnként magával sodor minket a buja, romantikus pillanat. És beismerem, hogy épp annyira imádom minden percét, amennyire Damen.

– Ne haragudj! – kezdem. – Nem úgy értettem...

De csak legyint. Újra elfoglalja a helyét az ablaknál, és így szól:

– Szóval, mit szeretnél, Ever? Mit tegyek? – A pillantásában ott van a kedvesség, amely a hangjából hiányzik. – Mi következzen? Hajlandó vagyok megosztani veled mindent a múltamról. Boldogan felrajzolom neked egy számegyenesre az összes eddig ismert nevedet, és azt is, hogy melyiket miért választottam. Nem kell nekünk ehhez semmiféle bolond vénasszony. Nem áll szándékomban semmit sem eltitkolni előled, vagy bármiképpen megtéveszteni téged.

Csakis azért nem mondtam még el mindent, mert sürgősen kellene tennie. Inkább előretekintek, mint hátra.

A szavait követő csendben a szemét dörzsölve elfojt egy ásítást, és gyorsan az ágy mellett álló órára pillant. Még mindig éjszaka van. Nem hagytam aludni.

Felé nyújtom a kezemet, és magamhoz húzom, az ágyhoz vezetem. Felcsillanó szemmel rám mosolyog, most először, mióta felébresztett a rémálomból. Gyorsan eláraszt a melege, a bizsergés, a forróság, amit csak vele érzek. A karja rám fonódik, amikor lefektet az ágyra, az összegyűrt takaróra, párnákra, lepedőre, és a szája először a kulcsfontomról a nyakamra siklik.

Megcibálom a fülcimpáját, és alig hallhatóan azt suttogom: – Igazad van. Ez várhat reggelig. Most csak *itt* akarok lenni.

Három

Miután két teljes hétig mindennap Damen ágyában és karjában ébredtem, azt hinné az ember, hogy hozzászoktam.

Hát nem.

Közel sem.

Bár éppenséggel hozzá *tudnék* szokni.

Szeretnék hozzászokni.

Szorosan ölelő teste biztonságához, a fülemet súroló, langyos lélegzetvételeihez...

De ami a jelent illeti, sehol sem vagyok.

Eleinte mindig egy kicsit elveszettnek érzem magam. Kell néhány pillanat, míg összerakom, számba veszem az új körülményeket. Meghatározom a helyzetemet, a helyet, ahol vagyok és azt, hogy mit keresek én ott?

És mindig az utóbbi, a mit-keresek-én-ott hervaszt le végképp.

Ami sosem jó, ha az ember épp egy új napra ébred.

– *Buongiorno!* – suttogja Damen reszelős hangon a fülembé. Minden reggel valamelyik általa beszélt nyelven köszönt a sok közül, ma úgy döntött, hogy az anyanyelvén, olaszul. A nyakamon leomló hosszú, szőke hajzuhatagba temeti az arcát, és közben mélyen beszívja az illatomat.

– *Buongiorno* neked is! – felelem a párnába temetett arccal, fojtott hangon.

– Hogy aludtál?

A hátamra fordulok, kisöpröm a hajamat az arcomból, és egy szép, hosszú pillanatig élvezem Damen látványát. Ez is egy olyan dolog, amihez még hozzá kell szoknom: a külseje. A tiszta, szinte döbbenetes szépsége. Meglehetősen elképesztő látvány.

– Jól – vonom meg a vállam, majd egy pillanatra behunyom a szemem, és némi friss, mentolos leheletet varázsolok magamnak, aztán folytatom: – Illetve nem emlékszem, úgyhogy biztosan jól, nem?

Damen a könyökére támaszkodik az ágyon, és a tenyerébe támasztja a fejét, hogy jobban lásson.

– Nem emlékszel? Semmire? – kérdezi neveltségesen reményteli hanghordozással.

– Hát, lássuk csak... – Úgy teszek, mintha gondolkodnék, a mutatóujjammal az államat ütögetem. – Emlékszem, hogy eloltottad a lámpát és mellém bújtál... – Az arcára lesek. – Emlékszem, hogy a kezed... vagy legalábbis *majdnem*... – Damen pillantása ellágyul kissé, szóval ő is emlékszik. – És *halványan* emlékszem a szád *majdnem*-érintésére... De amint már mondtam, az emlék elég halvány, úgyhogy nem vagyok benne biztos...

– Halványan? – vigyorog rám, és felvillan a szeme. Úgy látom, nagyon is hajlandó lenne felfrissíteni a memóriámat.

Visszamosolygok rá, bár az ő mosolya elhalványul, amikor megszólalok:

– Ja, és igen, mintha rémlene valami késő esti, hajnali látogatás Nyárvidékre, meg valami bolond öregasszony Haven sírjánál, és hogy te vonakodva beleegyeztél, felfeded előttem örült, rejtélyes üzenetének megfejtését... – A szemébe nézek, és épp úgy van,

ahogy gondoltam. Mintha egy hordónyi jeges vízzel öntöttem volna nyakon.

A hátára fordul, és a mennyezetet kezdi bámulni, elmerülve egypercnyi mély, gondolatoktól súlyos csendben. Aztán felül, és a lábát az ágy szélén átlendítve kibogozza magát a térdére tekeredett takaróból.

– Damen... – szólok. Nem tudom, mi lesz, de nem mintha számítana, ő gyorsan bestoppolja az űrt.

– Reméltem, hogy a téli szünetet mással töltjük. – Az ablak felé indul, és megáll előtte, majd rám néz.

– Miféle dolgokkal? – kérdezem összeszűkülött szemmel azon töprengve, miféle más dolgokra utalhat.

– Hát, kezdetnek talán nem kellene elrendezni ezt az egészet Sabinével?

Az arcomra borítok egy párnát. Hihetetlenül hatástalan, nem beszélve arról, hogy milyen éretlen dolog, de pillanatnyilag nem érdekel. Ha egyszer nem is akarok *gondolni* Sabinére, akkor azt hiszem, biztosan állíthatom, hogy *beszélni* végképp nem szeretnék róla. De itt van Damen, és beszélgetni próbál az első számú, totális tabutémámról – ami legalábbis pillanatnyilag tiltott dolognak számít nálam.

– Ever – hallom a hangját, amikor a párnát próbálja elvenni tőlem. Szorosabban fogom. – Nem maradhat így. Nem helyes. Végül vissza kell menned hozzá. – Még egyszer megrántja a párnát, aztán felsóhajt, és visszavonul az ablakhoz.

– Kidobsz? – kérdezem, és a hasamra teszem a párnát, aztán az oldalamba fordulok, és átölelem. Mintha bármitől is megvédhetne.

– Nem! – tiltakozik gyorsan. Tíz ujját széttárva a hajába túr, hátrafésüli. Döbbsenten néz rám: – Miért tenném? – Leereszti a kezét. – Imádok ágyba bújni veled, ahogy felébredni is. Azt hittem, tudod.

– Biztos? – tudakolom, látva tekintetében az aggodalmat. – Nem zavar? Úgy értem az, hogy együtt alszunk, és nem feketünk le egymással igazán? – Összeszorítom a számat, és érzem, ahogy elvörösödöm.

– Csak az zavar, hogy egy párna alá bújsz ahelyett, hogy Sabinéről beszélnél.

Behunyom a szememet, és önkéntelenül babrálni kezdem a párnahuzat varrását. Megváltozik lassan a hangulatom, épp az övének ellentéte lesz, és remélem, hogy elejét vehetem, mielőtt túlságosan messzire kerülnénk egymástól.

– Nincs miről beszélni. Azt hiszi, megőrültem. Szerintem viszont nem. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy ő gondolja. – Damenre lesek, próbálom könnyedén mondani ezt, de nem érzékeli. Túl komolyan veszi a dolgot. – Mindegy, azt vette a fejébe, hogy vagy egyetértek vele, vagy elköltözöm. Ezt a két lehetőséget kínálta fel. Ja, igen, és attól még, hogy beismerem, hogy fáj, állatira fáj, valahol azt hiszem, hogy így a jobb. Tudod?

Damen szeme összeszűkül, gondolkodik, mérlegeli a szavaimat, aztán karba tett kézzel így szól:

– Nem, nem tudom. Miért nem magyarázod el?

– Hát, mindig azt mondtad, hogy el kell búcsúznom végül, inkább előbb, mint utóbb. Ennek alapján ez egy felkínálkozó alkalom, nem? Szóval mi értelme van kibékülni, vagy ragaszkodni hozzá, hogy még pár hónapig együtt lakjunk, amikor hamarosan úgyis le kell lépnem? Te magad mondtad: nemsokára rájön. Látni fogja, hogy egyikünk sem örepszik egy napot sem. És mivel az ilyesmire nem létezik ésszerű magyarázat, ugyanis Sabine a teljesen fekete-fehér logikán kívül más magyarázatot úgysem képes elfogadni... Hát nem nagyon van mit boncolgatni ezen a témán, vagy igen?

Nézzük egymást, és ugyan minden lényeges pontot érintettem, azokat is, amelyek eredetileg az ő álláspontját tükrözik, nyilvánvaló, hogy ennyivel nem éri be. Még mindig nincs meggyőződve arról, hogy nem kell felkelnem, átmasíroznom Sabinéhez és kibékülnöm vele. Vagyis Damen vagy hihetetlenül makacs, vagy nekem nem sikerült megmagyaráznom az elképzelésemet, esetleg mindkettő.

– Most miért késleltessük, ami elkerülhetetlen? – Nyelek egy nagyot, és újra magamhoz ölelem a párnát. – Lehet, hogy ez az egész okkal történt. Tudod, mennyire rettegek a búcsúzástól, és most, hogy ez történt, csak könnyebb lett. Lehet, hogy egész idő alatt ezt a megoldást kerestük, lehet, hogy *ez az univerzum ajándéka?* – Olyan gyorsan buknak ki belőlem a szavak, hogy egy pillanatra elhallgatok, és levegő után kapok. Damen pillantásából kiolvasom, hogy nem osztja a véleményemet. Úgy döntök, taktikát váltok, és más irányból közelítem meg a témát. Remélem, hogy ezúttal jobban megy majd. – Mondd csak, Damen, de tényleg: ez alatt a sok év alatt, a sok érkezés és indulás során soha nem veszekedtél senkivel? Soha nem használtál ki egy nézeteltérést arra, hogy oka legyen az eltűnésednek?

– Dehogynem. – Nem néz a szemembe, fekete vászonnadrágja korcát babrálja. – Nem is egyszer, arról biztosíthatlak. De ez nem azt jelenti, hogy így a helyes.

Hallgatok, mert ehhez nincs mit hozzátennem. Hunyorgok, miközben Damen megigazítja a relaxát, és tompa, ferdén eső fényt enged be az odakinti nagyon szürke, fénytelen, decemberi világból.

– Talán igazad van – fürkészi a külvilágot. – Lehet, hogy ez a legtisztább. Úgysem mondhatnád el neki az igazat. Csak olaj lenne a tűzre. Nem fogadná el. És ha valami csoda folytán mégis, hát akkor gyorsan ítéletet mondana feletted. És a legrosszabb az, hogy még igaza is lenne. Amit tettem, amivé tettelek, az természetellenes. A természet *minden*

törvényét megsérti. – Elhallgat, és bűnbánó pillantással felém fordul. – Ha valamiben biztos lehetek, akkor az az, hogy nem azt az életet éljük, amelyet kellene. A testünk halhatatlan, ez igaz, de a lelkünk nyilván nem. A létezésünk a természet legalapvetőbb törvényeit gúnyolja ki. Épp az ellenkezője vagyunk annak, aminek lennünk kellene.

Mondanék valamit, ha másért nem, azért, mert utálok így látni Dament. De nem hagyja. Még nem fejezte be. Még van néhány dolog, ami kikíváncozik belőle.

– Ha más nem, Árnyvidék bebizonyította. Te voltál ott, Ever, ha jól emlékszem kétszer is. Először velem, és nemrég Haven miatt. Mondd, meg tudnád tagadni, amit az előbb mondtam? Képes lennél azt állítani, hogy nem igaz?

Mély lélegzetet veszek, és arra a szörnyű napra gondolok, amikor Haven ökle egyenesen a torkomba csapódott. A legkényesebb pontomba, az ötödik csakrámba, az ítélőképesség, a félreértés és a bizalom központjába. Egyetlen határozott ütéssel megölt, véget vetett a létezésemnek, és a sötét feledésbe röpített. A mélységbe. A halhatatlan lelkek honába. Emlékszem, hogy pörögtem a sötétségben, elveszve az űrben, és közben az elmúlt életeim képei peregtek a szemem előtt végtelenítve. Újra kellett élnem az elkövetett hibákat, minden rossz döntésemet, minden rosszat, amit elkövettem – sajátomként kellett éreznem mások fájdalmát. Csak akkor találhattam vissza onnan, amikor fény derült az igazságra. Amikor már szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy Damen az én Kiválasztottam, visszatérhettem a magányból.

Damen a lelki társam.

Az én egyetlenem az örökkévalóságig.

A hirtelen megvilágosodás, együtt a teljes és tökéletes kinyilatkoztatással, a szerelmünk elismerésével meggyógyított, megmentett.

Csakis ez szabadíthatott meg az ötödik csakrám gyengeségéből.

Csakis ezért vagyok most itt.

Bólintok, és nincs mit hozzáfűznöm. Damen tudja, mit láttam, mit tapasztaltam, épp olyan világosan, mintha ott lett volna.

– Csak mi vagyunk, Ever. Csak mi vagyunk egymásnak. Ez a kiállítás azért vonzóbb számomra, mint a te számodra, mert én hozzászoktam a magányos farkas életmódhoz.

– Ott van Miles – emlékeztetem gyorsan Dament, hogy őt is beavattuk a mi kis halhatatlan titkunkba. – Meg Jude. – Elakad a lélegzetem, mert egy kicsit még mindig furcsa Damen jelenlétében emlegetni őt. Bár ők ketten úgy döntöttek, eltemetik a múltat, és tiszta lappal újrakezdik. – Szóval nem maradtunk barátok nélkül, igaz?

De Damen csak vállat von – így válaszolva arra, amit nem mondtam ki, mert túl fájdalmas. Arra, hogy Miles és Jude egy nap megöregszenek, megöszülnek, és korai vacsorájuk után legfeljebb izgalmas malomcsatákra vágnak majd, Damen meg én pedig pontosan ugyanolyanok maradunk.

– Azt hiszem, csak utálok, hogy Sabinével így legyen vége a kapcsolatotoknak – mondja végül. A tekintetében elfojtott sóhaj. – De talán igazad van, lehet hogy így épp olyan jó lesz, mint másképp. Tekintve, hogy elkerülhetetlen, meg minden.

Félredobom a párnát, és felé nyújtom a karomat. Nem szeretem, amikor így elkomorodik, amikor befelé fordul, és önmagát kezdi hibáztatni. Mindent elkövetek, hogy témát váltsak, hogy teljesen kitöröljem az agyából. De már késő, Damen nem is látja a gesztusomat. Leejtem a karomat, és a takarót kezdem rendezgetni.

– Oké, ha nem ülök le beszélgetni Sabinével, mi mást gondoltál ki? Tudod, a téli szünetre – érdeklődöm, remélve, hogy ezzel elúzom a viharfelhőt.

Beletelik egy percbe, míg felülemelkedik a kétségbeesésén, és válaszol. De megéri kivárni. A mosolya azonnal felderíti az arcát.

– Arra gondoltam, hogy csinálhatnánk valami spontán, talán kissé őrült dolgot. Arra gondoltam, hogy a változatosság kedvéért megpróbálhatnánk *jól érezni* magunkat. Emlékszel, milyen az, ugye?

– Halványan – bólintok. Örömmel veszek részt a játékában.

– Szerintem elmehetnénk valahová... – feleli ravasz, rejtélyes pillantással, és a krémszínű bőrkanapé felé indul, a szoba másik felébe. Gyorsan belebújik a sötét selyemköntösbe, amelyet múlt éjjel a karfára dobott. A mozdulata olyan egyenletes, mintha beleolvadna a ruhadarabba.

Gondosan tanulmányozom Dament, hogy vajon egész végig komolyan valami ilyet tervezett-e, vagy csak egy menet közben kiagyalt tervvel próbál elcsábítani.

– De... – szól, miközben megköti az övet a derekán úgy, hogy az a csípőjén lóg lefelé, a köntös maga pedig nyitva marad, közszemlére téve csupasz mellkasát és izmos hasát.

Az ágytámlának támaszkodom, és az államhoz húzom a takarót. A csupaszága saját meztelenségemet juttatja eszembe. Még mindig nem szoktam meg, hogy együtt élünk, ilyen bizalmas közelségben, és reggelente mindig kicsit szégyenlős és gátlásos vagyok.

– Ever, tudom, hogy mennyire szeretnél a végére járni a zavaró dolgoknak. És amint mondtam, hajlandó vagyok segíteni...

Ránézek, és lelkiekben felkészülök Damen briliáns és begyakorolt tárgyalástechnikájának támadására. Gyakorlatilag *látom* a szemében, ahogy felépíti az érvelését.

– Úgyhogy adok ennek egy hetet. Egy teljes hetet kapsz a non-stop, töretlen, bolond-vénasszony-rejtélyének-megfejtése jellegű figyelmemből, aztán ha vége a hétnek, akkor is, ha semmire nem

jutottunk, meg foglak kérni, hogy méltósággal fogadd el a vereséget, hogy aztán továbbléphessünk az én sokkal jobb, sokkal derűsebb, sokkal *élvezetesebb* terveim irányába. Mit mondasz erre?

Az ajkamat harapdálom, míg összeszedem a választ.

– Hát, azt mondom, hogy attól függ.

Damen rám néz. A köntöse szétnyílik kissé. Nem játszik valami sportszerűen.

– Attól függ, mi a terv – próbálok a szemébe nézni. – Tudni akarom, mibe egyezem bele, hogy mit tervezel, hová viszel. Nem mehetek bele csak úgy vakon akármibe. Megvannak az igényeim, tudod. – Félrenézek, a kezemet bámulom, nem vagyok hajlandó őt nézni, azt a ragyogó kincset a szoba másik végében, így inkább a körmeimnek szentelem a figyelmemet.

Hallom, hogy válaszképpen felnevet, mély, boldog hahotázás tölti be a szobát és a szívemet. Örülök, hogy elmúlt a sötét pillanat.

A fürdőszobába indul, és hátraszól:

– Vakációzni megyünk. Csak te meg én és egy csodálatos, egzotikus hely. Egy rendes, tisztességes szünidő, Ever. Távol mindenkitől és mindentől. A helyet én választom. Csak ennyibe kell beleegyezned. A részleteket csak bízd rám!

Mosolygok magamban. Tetszik a dolog, és a képek egymást kergetik az agyamban, de nem akarom elárulni neki, úgyhogy csak azt felelem:

– Meglátjuk. – A hangomat elnyomja a zuhany zaja. – Majd meglátjuk – suttogom. Nagy a kísértés, hogy bemenjek utána, tudva, hogy pont ezt akarja, de mivel csak egy hetet kaptam, hogy megfejtsem a rejtélyt, inkább Damen laptopjához lépek.